

číslo 20.

HOROR JMÉNEM ZÁPADNÍ FRONTA

/Life International, April 20, 1964/

V 10 hodině za jasného srpnového rána roku 1914 cválalo osm německých jezdců v ozdobných přílbách a s kopími v rukou k francouzské strážní budově nedaleko hraničního města Belfort. Francouzský důstojník André Peugeot vykřikl varování. Německý peručík, který velel patrole, zastavil, vytáhl pistoli a třikrát vystřelil. První projektil zasáhl teplo, druhý trefil Peugeeta do hrudníku a třetí rezátípl švestku. Peugeotovi se podařilo zvednout pušku a rovněž vyslat tři výstřely, po nichž se německý útočník svezl z koně s lehkým zraněním. Pak Peugeot upustil pušku, odvráveral několik kreků směrem k domu a ve dveřích se zhroutil rtkev k zemi. Tímto incidentem začala přímo první světová válka.

Pět týdnů před touto událostí zastřelil 19-letý Gavrilo Princip v Sarajevu rakouského arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este. Rakusané svalovali vinu za atentát na Srbsko - Evropeu se křížovala ultimáta a kontraulimáta. Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku. Rusko mobilizovalo, aby chránilo svého spojence - Srbsko. Německo jako spojenec Rakouska-Uherska, vyhrožovalo útekem proti Rusku a jeho spojenci Francii. Británie příslibila, že zahájí válku, pokud Německo napadne Belgie. Německo však ignorevalo varování. 4.8.1914, dva dny poté co německý důstojník zastřelil Peugeeta, byly Rakousko-Uhersko, Srbsko, Francie, Belgie, Británie, Rusko a Německo oficiálně ve válce. Válka, která začala před 76 lety, přinesla mnohé prvenství: rezátířila se do 28 zemí šesti kontinentů. Bitvy vzplály na pevnině od Číny až po africké pobřeží a na moři od Jutského poloostrova až po Falklandské ostrovy.

Zahynulo v ní více lidí než v kterékoliv předchozí válce a byla první válkou, která zasáhla celé národy - včetně civilního sektoru. Donutila USA k použití síly a stvořila komunismus v praktické podobě - zdroj celosvětových krizí, jak je známe i v dnešní době.

4.srpna 1914 vpadlo mohutné pravé křídlo německé armády do Belgie, stočilo se na západ k Lamanáskému průlivu a pak dále do srdce Francie. Francouzská a britská armáda byly smeteny a Němci postoupili na 30 mil k Paříži. Tady na řece Marne pomohlo konečně zastavit německou ofenzívu 6000 čerstvých francouzských vojáků, narychle sem dopravených taxíky z Paříže. Spojenecká a německé armády, vyčerpané

Vkleče na "kačeních prknech" položených přes bláto u Chateau Wood, odebírá voják identifikační dokumenty mrtvému kamarádovi.

a dezorganizované, pak manévrovaly severně od Paříže snažíce se vzájemně obklíčit severní křídlo toho druhého. Po třech týdnech nerezehdné bitvy se protivníci zakopali a stáli tak proti sobě za ostnatými dráty na 350-ti mílové frontě od Švýcarska k Severnímu moři.

Francouzská pěchota zahájila boj proti smrtícím německým kulometům bez přileb a v pestrých uniformách. Když ztráty vyrostly do výše půl milionu mužů, uznale francouzské velení realitu této války a začalo vydávat ocelevé přilby a méně nápadné stejnekreje. Britští vojáci dostali přilby spolu s Francouzi, ale ne jeden generál přesto považoval helmy za "projev zbabělosti" a dočasně zakázal jejich užívání.

Také britská jízda, která vstoupila do války s odhodláním, dostala brutální lekci prostřednictvím německých kulometů. Vyzbrojení kopíři byli Britové u Monsu pokoseni německou palbou, aniž spatřili nepřitele. Po zbudování zákopů stáli jezdecké koně bez užitku za liniemi. Později je nahradila jízda nové věku - tanky. Zákopové systémy, neprestupné pro obě strany se staly terčem soustředěné palby, do níž Němci, Francouzi a Britové neustále posílali nové a nové mladé muže. Válka pokračující díky masám odvedenců, se přenesla do bahna, proměnila se v horor

kulometných a dělostřeleckých přestřelek a plynu - ve skutečné peklo. Obě soupeřící strany zkoušely nové zbraně - letadla, miny, plamenomety a tanky. Všechny tyto prototypy se měly stát základním arzenálem příští války. A svět se poprvé seznamoval s dnes již běžnými pojmy jako: totální válka, země nikoho nebo letecký či plynový útek.

Během tří a půl roku / a někdy dosahovaly denní ztráty až 50 000 lidských životů / se frontová čára na západní frontě nepesunula o více než 10 mil v obou směrech. Vyčerpání té druhé strany se stalo jedinou a nelítostnou strategií a vojáci vyslevovali s hrůzou jména kdysi peklidných měst jako Ypres, Arras, Passchendaele, Verdun, kde se odehrávala jedna bitva za druhou, ale všechny bez vítěze.

ŽIVOT V ZÁKOPECH

Muži, kteří bojovali v zákopech, měli jednu společnou vlastnost - nikdo z nich si předem neuvědomoval, jak to bude hrozné. Někteří z nich byli mladší dvaceti let, jiní překročili šedesátku. Mnozí z těchto lidí měli za sebou pouze třítydenní výcvik, jiní dokonce nikdy nestříleli z pušky. Neví důstojníci často s nabýskanými šavlemi a v předpisových stejnekrejích byli šekováni, když měli strávit týdny pod kanonádou nepřitele, vzdáleného jednu míli.

Nikdy svět neviděl takové zákopy jako na Západo. Ústily vzájemně do sebe, stovky mil dlouhé. Frontové zákopy a tylové zákopy, propletené komunikačními zákopy, se všechny spojovaly v jedné obrovské sítě, označeny přitom jmény ulic rodných měst jejich obyvatel. Znovu a znovu byly přoubíjeny, pářeny, kopány, zbudovány, ničeny, sněhobývaly, hrášly, sádky, hrášky stěnách zákopů a na polních lážkách namačkaných v zákopových krytech.

..... dokončení z předchozích stran

pod nepřátelské zákopy a občas se srazili s nepřátelskými zákepníky pracujícími v opačném směru.

Lidé se museli rychle naučit jak přežít. Žádný dirigent orchestru by nedokázal rozlišit jednotlivé odstíny zvuků tak citlivě, jako vojáci Západní fronty.

"Naučili jsme se rozeznávat všechny druhy explozí", psal anglický básník Robert Graves v knize "Goodbye to All That", "a nevěšmat si všeho rámu, který se nás natýkal - jako například dělostřelecké seubeje, kulometná střelba u sousední ostrožny nebo nepravidelná střelba z pušek. Okamžitě jsme rozeznávali mdlé "plop" minometu nebo tlumený zvuk letícího granátu."

"Střely z pušky v otevřeném prostoru syčely v trávě bez většiny hluku," pokračoval Graves, "ale pokud jsme byli v zákopech a střely přelétávaly nad námi, způsobily strašný třesk, jakmile míjely prohlubení zákopu. Projektily často zasáhly ostnatý drát před zákopy, čímž získaly jinou rotaci. Znělo to jako: ping! reckety, eckety-eckety-eckety - doznívaly v lese za námi."

Stálá palba z těžkých děl ochromila do značné míry zásebování. Dopravní kolony přivážející munici, menší a těžší hmoty, se pohybovaly pouze za noci a často byly rozprášeny před dosažením zákopů. Aby se vojáci zahřáli, pálili kříže z hrobů a vařili si čaj vedu na čaj tak, že ji nechali cirkulovat v chladicím systému kulometů a stříleli nadarmo ve směru nepřátelských pozic.

Nejvíce se však vojákům nedostávalo spánku. Vojáci se naučili spát při práci a dokonce i v průběhu dělostřeleckých salv. Voják plnicí pytle pískem náhle zjistil, že muž, který mu podává prázdné pytle, tvrdě spí. "Mehli jste usnout," psal Graves, "vždy, ve stejné, při pochodů, nebo v jakékoli jiné poloze a v každém čase."

Krasy se staly hrozbou demotivující mužstvo téměř stejně jako nepřítel. Žraly nepohřbené mrtvoly, které obklepevaly zákopy. Muži obědvající v dutinách štěrů zákopů pořádali soutěže v jejich likvidaci. Jeden nový důstojník u Gravesovy skupiny dostal dutinu s postelí. "Když se v noci vrátil, slyšel nějaké škrábání. Posvítil si na postel a spatřil na přikrývce dvě krasy zápasící s utrženou, polešnilou lidskou rukou. Tate historka pak kolevala mezi vojáky jako výborný vtip."

Lidé si zvykali na všudypřítomnost tělesných zbytků: "V jednom z zákopů", referoval Gerald Brenan, "vyčnívala ze stěny vysušená ruka mrtvého Němce nebo Francouze a někteří z mužů, když procházeli kolem, nezapomněli si s ní potřást, doufaje, že jim to přinese štěstí."

Někdy bylo značným rizikem odtaženout se bezpečí ty, kteří zůstali v "země nikoho". Siegfried Sassoon vypráví, jak se rozhodl jít pro zraněného, který zůstal v poli po návratu noční hlídky. V dešti a tmě se šplhal po rezavém svahu kráteru tak blízko nepřátelského postavení, že slyšel ovakání závěrů pušek. Konečně našel ztraceného vojáka, vytáhl ho ven a dopravil do zákopu.

Hlídky si chodily do "země nikoho" pro informace o nepříteli. Členové hlídek se uchýlevali ke zbraním, které nepůsobily hluk, jako baženety, hele nebo kuchyňské nože připevněné na helích od keštat. Než odešli do akce, odevzdali peníze do fondu, jenž byl pak rozdělen mezi ty, co přežili.

Jiným způsobem získávání informací o nepříteli byly pekusy o navázání přízného dialogu. Vojáci na sebe vzájemně pokřikovali přes území mezi liniemi a doufali v odpověď z druhé strany. Někdy si však vojáci posílali v přestávkách bejů i přátelská poselství/ jeden z vojáků vzpomínal na psa, který nosil pozdravy od zákopu k zákopu/ a v čase prvních válečných vánočních roku 1914 se muži obou stran vyšplhali ze zákopů a setkali se uprostřed "země nikoho", kde spolu hovořili, zpívali a vyměňovali si suvenýry a cigarety.

/dokončení příště/

Soutěž v rozbalevání československých sýrů

Velmi zajímavá soutěž se konala v texasském městě Austin. Oficiální název zněl: "Unwrap the Czechoslovak Cheese" a jeho autorem byl známý americký velkopodnikatel O.O.Mendale, který zároveň celou akci štědře dotval.

Když koncem dubna letošního roku podepisoval ředitel závodu Laktes Praha Josef Králíček kontrakt s jedním z koncernových kartelů spadajícím pod klientelu O.O.Mendaleho, netušil, proč americký partner limituje dodávky sýrů značky "Rival" /nečti "raivl"/ počtem 5000 kusů. Po uzavření smlouvy se tehdy J.Králíček svěřil žurnalistům: "Američanům zřejmě zachutnaly naše sýry, což je na jedné straně dobrá předzvěst kooperace, ale současně i výzva pro nás, ke zkvalitnění výroby a rozšíření sortimentu výrobků. Pro mnohé je snad překvapením kvantitativní strop určený americkým partnerem, já se však domnívám, že se jedná o jakousi sándáž z americké strany, tedy o praktiku běžnou ve světě volného trhu."

Jak se ukázalo, pan Králíček se tentokrát poměrně šeredně zmýlil. Ale nepředvíhejme! Zásilka čs. sýrů dospěla do Galvestonu 5.7. a již při vykládce z kontejneru zaznamenali organizátoři soutěže, že několik stovek sýrů zplešnivělo a staly se tak pro další účely podniku nepoužitelnými.

Před vlastním průběhem zápolení smluvil tuto skutečnost Mendaleův zástupce dr.Myrren.

"I'm sorry," řekl v úvodu, "jelikož 2000 sýrů jsme byli nuceni odprodat černochoům, odpadá tímto soutěž družstev a celé klání se soustředí na souboje jednotlivců. Stale se tak i přes ujištění zástupce firmy Laktes Mr.Kralicka o dvouměsíční záruční lhůtě na tyto nevyzpytatelné poživatiny."

Obecenstvo chvíli hvízdalo a skandovalo: "Fuc-kin' Kra-li-cek, fuc-kin' Kra-li-cek!" ale po slavnostním defilé berců, sledoval k prasknutí naplněný sál se zatajeným dechem bravury účastníků. Freneticky povzbuzoval zejména svého miláčka, očního chirurga A.C.Stapletena, redáka z New Orleans, který také po dramatickém finále se švýcarským hodinářem Kaiserem stanul na stupni nejvyšším.

Radost publika ve sportovní hale nebrala konce, a tak se vítěz dostal do mlýnice otázek lidí od "Daily Telegraph" až druhý den odpoledne, kdy opadly vášně a nastal čas střizlivého hodnocení výsledků soutěže.

A.C. Stapleten se vynacházel ve velmi sdílné náladě, takže novináři nestačili plnit bloky cennými komentáři. ~~Nmáxxxxxxxáxxxá~~ Nebylo se co divit, vždyť za vítězství obdržel plných 100 000 dolarů a sadu prostředků osobní hygieny.

O samotné soutěži řekl mistr následující: "Někteří z účastníků předkela, když dostali do rukou první sýr, marně se pídili po "red tear off tape" /ve volném překladu- červená páska na odtržení části obalu sýru, resp. jiného výrobku/ a tím přišli o vzácný čas. Mně osobně stačil jediný pohled na celkový vzhled sýru, abych pochopil, že se "red tear off tape" nikde nedohledám a proto jsem od počátku s mravenčí trpělivostí odděloval stříbrný staniolový obal od mazlavé sýrové hmoty. Již v předkole odpadla většina závodníků se slabšími nervy. Japonec Tadekuši Hikamura, který měl patřit ke "štikám" soutěže, odcházel po dvou "Rivalech" na pokraji zhroucení, trhavě kýval hlavou a čtyři pořadatelé ho museli navádět do dveří umývárny. Neprošlo ani švédské kvarteto, vypadli všichni Dánové, Holanďané a Britové. Čtvrtfinále se stalo konečnou instancí i pro favorizovaného Němce Haddlera, který v zápalu boje protrhl dvěma prsty obal "Rivalu". Snažil se sice, rval se dál s nepřízní štěstěny, ale zapatlané prsty pozbývaly sýr po sýru původní obrat-

nost i rychlost. Začal si je tedy ocucávat, jenže tímto jednak ztrácel vteřiny a jednak se mu udělalo špatně od žaludku. Deset minut před koncem poločasu musel tento borec vzdát i přes výhrůžky trenéra z lavičky náhradníků. Odcházel hrdě za petlesku tribun, až mírně zlomen v pase a s prsty hrůzně zhyzděnými rivalovým povlakem.

V semifinále se mi podařilo projít přes rakouského závodníka Howitzera. Mám za to, že klíčem k úspěchu jak v semifinále, tak i na konci ve finále, se stala má dokonalejší technika při vyhledávání "hard-spots" /zatvrdlých míst // pozn. I.D. // - jedná se o část obalu, kudy unikla sýrová náplň na povrch, kde časem při styku se vzduchem ztuhla v malý nažloutlý keláček. V těchto oblastech se totiž sýr nejnázne načínal. Pokoušel jsem se pomocí odloupení "hardspot" strhnout co největší kus staniolu, jenže od čtvrtfinále takto postupovali všichni. Každý už po prvních kolech zjistil, že "hardspot" je jakousi československou variantou "Red tear off tape", takže výsledek střetnutí závisel pouze na hbitosti při nalezení tohoto místa. Nejtěžším soupeřem byl pan Kaiser ve finále, když o mě výhre rozhodlo až tzv. "náhlá ~~smrt~~ smrt" /infarkt/ soupeře. Příští rok bych chtěl titul obhajovat, ale bude to dle mého znechotěší, protože většina soupeřů se chystá tvrdě trénovat přímo v Praze."

Závěr soutěže zhodnotil sám O.C. Mendale. Poděkoval účastníkům i pořadatelům za hledký chod programu a stanovil termín druhého ročníku poháru. Úplně na konec prohlásil česky:

"My dostala žádost o půjčit dolars do Lakos praha pro belící linka. My zamítla dolů tato žádost-ne ale kvůli zkažené sýry. My zamítla dolů žádost, protože jinak Amerika přijít o pěkná sportovní šou..."

Ukázka části vnějšího obalu sýru "Rival", který se stal osudným panu hodináři Kaiserovi ve finále.
J.M.C.

PŘECENIL SVÉ SÍLY

Redakci I.D. se za horentní sumu podařilo získat protokol o neúspěšném pokusu čs.občana M.Z. /jméno není uvedeno na žádost do-tyčného/ zapsat se novým rekordem do Guinnessovy knihy rekordů. Jednalo se o disciplínu požívání smažených sýrů načas.Světové pr-venství tak nadále zůstává v rukou Omara Kueho z Horní Volty, kte-rý dokázal sníst za hodinu čistého času 12 porcí. Náš M.Z. si svou úlohu oproti Afričanovi usnadnil ještě tím, že k jeho porcím nebyla podávána tatarská omáčka.Leč, všechno marně.Ale o tom již protokol.

- 12³⁰: Jury se schází na zhrádce restaurace Koruna.Závodník M.Z. se i přes dané slovo nedostavil.
- 13⁰⁰: Mělo se začít, ale M.Z. tu stále ještě není.Jeden z členů jury - Žura se o něm vyslovuje velmi pejorativně.Zdá se, že má nej-větší hlad.
- 13⁰⁷: M.Z. konečně přichází.Jsou na něm patrný známky lehké opilo-sti.Začátek je odložen o dvacet minut.
- 13²⁷: Je přinesen první sýr.M.Z. se na něj s chutí vrhá.Jí i zela-ninovou přílohu.První sýr je zkonzumován za 3min 32s.
- 13³²: Po minutové přestávce, kterou si M.Z. vynutil s oddůvodněním, že přinesený sýr je příliš horký, se M.Z. pouští do dalšího boje.Jeho chuť k jídlu je evidentně menší a na čele mu začí-nají vystupovat kapičky potu.Čas u druhého sýru je 4min 21s.
- 13³⁸: Po další minutové přestávce se pokračuje třetím sýrem. M.Z. se pokouší svoji rostoucí nemohoucnost maskovat slovy: "Kur-va, dyť je to ještě pořád horké!" Čas je zastaven, ale poté, co jury shledala teplotu sýru přiměřenou, se pokračuje. Přesto je čtvrtý sýr přinesen s předstihem, aby dostatečně vychladl. Doba konzumace třetího sýru: 5min 52s.
- 13⁴⁶: Během minutové přestávky si M.Z. rozepíná kalhoty, upíjí piva a potahuje z cigarety.To vše shledává jury naprosto v pořádku. M.Z. se pouští do čtvrtého sýru.Po dvou soustech se dostavuje krize. M.Z. odmítá požit jakýkoliv další pokrm. I přes nalé-hání a povzbuzování jury i ostatních přítomných /u těch, kteří neobtěžovali, se dá pochybovat o jeho upřímnosti/ M.Z. nadále trvá na svém, což dokumentují i jeho slova: "Já se vám na to můžu vysrát!" Soutěž je anulována.Nedojezený čtvrtý, jakož i později přinesený pátý, šestý a sedmý sýr konzumuje jury /M.Z. se v případě neúspěchu zavázal uhradit částku ve výši deseti smažených sýrů, tedy 170 Kčs/.Ze zbylých peněz je pak uhrazen především alkohol a cigarety.

Na tomto místě končí zápis jury.Co k tomu dodat? M.Z. zjevně přece-nil své síly. Přesto však měl, jak jsme se později dozvěděli, ještě tolik drzosti, že provokoval přítomné, ať někdo zkusí sníst tři sýry za 13min 45s. Objevily se dokonce pochybnosti ohledně velikosti por-cí /konkrétně nadměrném množství brambor/. Byly spřádány úvahy o jakémsi komplotu mezi kuchyní a jury, leč neukázaly se opodstatněnými. M.Z. je tedy dalším neúspěšným reprezentantem na světovém poli. A jestliže jsme neuspěli ani v oblasti přzíráni se, pak rozhodně není s naším národem něco v pořádku!

KOMENTÁŘ.....KOMENTÁŘ.....KOMENTÁŘ.....KOMENTÁŘ.....KOMENTÁŘ.....KOMENTÁŘ

TO prase Skalička píše dál!!! Řekl mi kamarád, když dočetl další číslo Slováckých novin/bývalé Slovácké Jiskry/. Ano píše, dříve v dobách nejtemnějšího temna chodíval kývat na okresní výbor KSČ, tehdy se podepisoval pod své články v Jiskře plným jménem Zdeněk Skalička. Nikdy to nebyly články valné kvality, většinou v nich popisoval práci v různých profesních oborech na různých pracovištích našeho okresu. Nejraději si však vybíral náměty z prostředí Lesního závodu Buchlovice, kde popisoval kácení stromů či odvětvování kmenů a takovým pisálkovským nadšením, že se nám, čtenářům, zdálo, jako by toto vědomé drancování a devastování téměř vyrabovaných chřibských lesů bylo nejkrásnější lidskou činností vycházející z harmonie a ladnosti Smetanovy Vltavy. A o se poetičtěji článek hleděl a promlouval na čtenáře, když se v něm objevila chvála na záslužnou a samostatnou vedoucí činnost ZO KSČ a stranických skupin a buněk/či jak se to všechno jmenovalo/. Bez takového zakončení článku by si snad ani Zdeněk Skalička prostě jeho napsání ani nedověřil. Ale byly i jiné výplody jeho myslí než jenom a pracovní tematikou. V některých chválil zasloužilé komunisty a zakládající členy JZD, ale nezapomněl i na komunisty mladé ve své občasně rubrice Mladí strany. /Rozhodně doporučuji vyhledat minulé ročníky Slov. Jiskry a nalistovat tyto rubriky k ucelení a objasnění postoje vůči tomuto pisálkovi/. Některé články a úvahy Zdenka Skaličky až provokativně byly do očí čtenářů svou tupestí a pochlebováním jeho rodné straně, proto tento filuta změnil svůj plný podpis pod článkem pouze na zkratku SKA. Po revoluci se objevily další jeho články a příspěvky zářící stupidností a pokrytectvím, ale ubýlo či vymizelo těch oslavných od na staré pořádky a na členy OV KSČ /ti ztratili mezitím svůj bílý dům a řeč/, kteří si jej dávno před tím odměnili za zásluhy v novinářské a dopisovatelské činnosti do tehdy komunistického plátku Slovácká Jiskra. Potom jsme mohli číst články dopisovatele UŽ Slováckých Novin M. Potyky, který se zminuje o novinářské činnosti Zdenka Skaličky/nejmenuje/ a naznačuje, že nový tisk tedy i s novým názvem si nemůže dovolit nechat svým prostřednictvím mluvit takové "špičky" novinářského řemesla, jako je jmenovaný nomenklaturní zášrak jménem Skalička. Náš novinář se odmlčel nebo jej pouze netiskli. V červenci se objevil - znovu filuta - s novou zkratkou svého jména, kterou se zde podepsal pod článek, a to Z.S. Ale až se podepíše jakkoliv nebo nepodepíše, zkušení čtenáři jej rychle odhalí, jako jsem jej odhalil i já pod tímto článku popisujícím rekreační oblast Smradavku jako snad nejkrásnější místo na naší planetě. Ale Skalička se opět přepočítal, existují lidé, kteří Smradavku znají a chodí tam. Žádná melancholická píseň automobilů pod rozevřatými stromy letním vánkem mezi chatami nad proluněnou přehradou tu není. Kdybych Skaličku potkal, musel bych mu roztlouci /nejraději kladivem/ ty jeho neprůhledné brýle, kterými se dívá na svůj vyhájený komunistický svět. Snad mu je darevali členové okresního výboru KSČ nebo si je sehnal sám, kdo ví. Smradavka - to je především zdevastovaný kum přírody, špinavá přehrada, hromady odpadků, smetiště, neuvážená násilná zástavba chat a nevkusných staveb všude, kde se jenom vlezly, ale taky kvanta automobilů oblažujících nás /ať si to přiznáme nebo ne/ jenom a pouze jedy z výfuků a strašnou chorobou a nedozírnými následky-totíž chorobou nepoužívání svých nohou a postupným zakrsováním těchto dolních končetin. A lidé na Smradě? Večer jsou tu pouze opilí rekreanti, nejružnější živly, buzeranti a lesby, do toho cikání a strach obyvatel Buchlovic udílat si večerní procházku na Smradavku. A co to krásné smetiště, které se stále někde snaží maskovat ve stínu odrabané hospody a lázeňského zámečku, který nebylo schopné opravit ani MNV Buchlovice, proto byl prodán zlínským invalidům. Ano, pravda vašich článků-Zdenku Skalička-je poněkud jiné a jako čtenář a sběratel vašich výtvorů vás ještě jednou/trpělivě/ oslovuji - přestaňte kazit Slovácké noviny, jako důchodce chodte raději na houby nebo na brigády, ale-apon odčiníte částečně to, co jste za celou "novinářskou" kariéru zpackal.

Bůh s vámi.

Květosl Krystýnek.

P O V Í D K A

Už zase jsem měl službu. O vánocích to bylo nejhorší. Měsáci si odjeli domů a my mladí prvoručáci jsme museli bránit vlast. "Nepřítel je silný a hledá ty nejrozličnější způsoby, jak poškodit naši socialistickou vlast!" říkal nám náš plukovník na přednáškách a obvykle pokračoval "a proto musíme hranice střežit ve dne v noci!"

Tak jsem tedy se svým psem Alanem seděl ve strašné budce nedaleko od čáry a čtyř plotů, které oddělovaly naši vlast od sousedního Rakouska.

Končila hodina duchů, nic se nedělo, a tak jsem přemýšlel. O přirodě a tak. Podrbal jsem psa za ušima a svedl jsem se. Alan se svedl také, protože věděl, že jsou na pravidelnou obchůzku svého úseku.

Trasu jsem přešel během půl hodiny. Nic se nepříhodovalo, ostatně jako vždy. Vrátil jsem se do kukaně a oddal jsem se opět přemýšlení. "Ještě dvě hodiny služby," pomyslel jsem si. Víčka se mi už začínala klížit a chtělo se mi strašně spát. Musel jsem se přemáhat, abych neusnul. Kelem byla naprostá tma, jen měsíc svou malou částí trochu osvětloval obrysy krajiny na jedné straně a hraniční čáru na straně druhé.

Vtem pes zbystrčil a slabě zavrčel. "Vrrrrrrrrrrrr!"

"Co je, Alane?", zeptal jsem se ho a podíval se směrem, kterým větril. Cítil jsem, že něco není v pořádku. A opravdu! V dálce jsem přes okýnko zahlédl malé světýlko.

"Ticho, Alane!" okřikl jsem psa, který nepřestával vrčet. Nyní sice stichl, ale stepl si předníma prackama na okno a nepřestával větrit. V tomto prostoru neměl nikde co dělat. Přemýšlel jsem, kde nebe co to jen může být. Že by narušitel? Nyní jsem už rozeznával, že se světlo pomalu přibližuje k mému strašnému stanevišti. Sáh jsem si na kulomet a skontroloval, zda mám plný zásobník. Kulomet jsem odjistil!

Náhle jsem postřehl, že světlo zhaslo. I dál jsem však ve slabém svitu měsíce rozeznával stín, který se neustále blížil. Byl jsem krajně vzrušený, v jedné ruce jsem držel odjistěný kulomet, v druhé vedítce od psa, připraven čelit zákeřnému útoku. Slyšel jsem svůj srychlený dech a srdce mi tleuklo málem až v hrdle. Vyšel jsem i s Alanem ven z kukaně - samozřejmě naprosto nepozorovaně. Nyní jsem již blížící se postavu rozeznával sřetelněji. Byla divná, zvláštním způsobem oděná a zajímavě pokreucená. Podíval jsem se na Alana. Ten jen nehybně zíral. Postava pomalu přicházela ke mně.

To přeci nemůže být možné!" řekl jsem si a odešel jsem zpět do kukaně, kde jsem usnul tvrdým a vydatným, tolik potřebným spánkem....

P.de Press

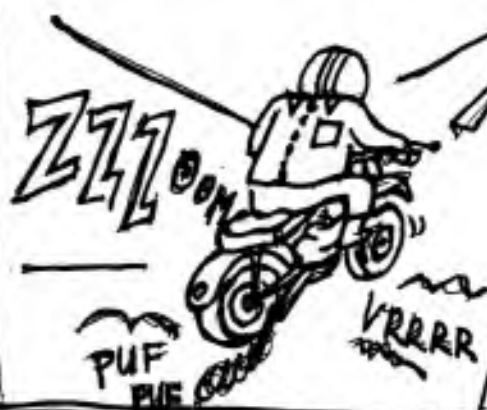
x x x

Číslo 20. připravili : Herst, Why, J.M.C., Krystýnek, Press de Press a Atari jako host

V příštím čísle uvádíme mimo jiné i Metákovu hru ze současnosti pod názvem "Studio kulturní strava".

SAKRYŠ, DNESKA
MĚ TO ASI PĚKNĚ
PROFOUKNE...
DÁM SI RADŠI
BLŮZU
OBRÁCENĚ...

VIDÍTE 8? TAM
SE NĚKDO ZABIL (?)

NE, NEMÍ
MRTVÝ, JENOM MÁ
VYRAŽENÝ DECH.

MUSÍME MU DAT UMĚLÉ
DÝCHANÍ. MÁM KURS.
JENOM HO MUSÍME
TROCHU SROVNAT...

NEJDŘÍVE
SROVNÁME
HLAVU! SAKRA!
CO ŽE TO JDE
TAK TĚŽKO...?

POUČENÍ! VYBOURÁ-LI SE
VE VAŠÍ BLÍZKOSTI MOTOCYKLISTA,
SVLEKNĚTE MU NEJDŘÍVE
BUNDU, ABY SE NEOPAKOVALA
UDÁLOST (SKUTEČNÁ)-ZACHYCENÁ
V TOMTO KOMIKSU!

END